

Musikal.

Starkt och suveränt. "Så som i himmelen" hittar precis rätt ton

"Så som i himmelen"

Manus: Kay Pollak och Carin Pollak

Musik: Fredrik Kempe. Sångtexter: Carin Pollak och Fredrik Kempe. Regi: Markus Virta. Musikalisk ledning och arrangemang: Karl-Johan Ankarblom. Koreografi: Roger Lybeck. Scenografi: Lars Östbergh. Medverkande: Philip Jalmelid, Tuva Børgedotter Larsen, Malena Ernman, Björn Kjellman, Anders Ekborg, med flera. Scen: Oscarsteatern, Stockholm. Speltid: Ca 3 tim inkl paus.

● Slutsliten världsdirektör tvingas återupptäcka meningen med livet. Han återvänder hem till byn för att skapa musik som kan öppna människors hjärtan. Men när byborna hittar sin egen röst uppstår både splittring och samklang i kyrkokören. Kay Pollaks succéfilm "Så som i himmelen" rymmer faktiskt allt som krävs för en lyckad musikal och så har den ock blivit. En suverän sådan till och med.

Filmförlagans starka känslor och tacksamma Norrlandsschabloner tål att byggas ut till såväl småfåniga ensemblenummer som stjärnklara musikalballader. Men här finns framför allt ett djupare budskap som motiverar överföringen till scenen. Det är dessa mellanmänniska relationer, komplikationer och livsöden som gör den här musikalen till någonting mycket större och mer drabbande än floden av moderna Broadwayproduktioner.

Kay Pollak har själv bearbetat manuset tillsammans med hustrun Carin Pollak, som även skrivit sångtexter. Med undantag för ett par dramaturgiska ingrepp och uppdateringar i takt med tiden och metoo följer dialogen filmen i stort. Lena (en tindrande Tuva Børgedotter Larsen) hjälper åldringen Olga (Kajsa Reingardt) med nätdejtingprofilen och ur detta växer ett lättsamt nummer om att hitta den rätta. Rickard Björks rörande Tore, killen med intellektuell funktionsnedsättning som snabbast är med på noterna, får också en egen vals med den omtänksamma snabbköpskassörskan.

Visst kryllar det av klichéer, både när det gäller klassiska musikagenter med tysk brytning och illa klädda "lantisar". Men ju frejdigare folk betar sig i Roger Lybecks buskisknära koreografier, desto förfärligare blir också avgrunden. För Markus Virtas välavvägda regi slarvar aldrig bort det som verkligen är kärnan i det här dramat: mobbingtematiken, kvinnomisshandeln och den sakta växande civilkurage som till sist ger människorna mod att säga ifrån. Christopher Wollters översittare Conny är faktiskt ännu otäckare än i filmen. Misshandels-scenerna är realistiskt brutala och när "Tjock-Holmfrid" (Linus Ek-

Malena Ernman gör "Gabriellas sång" till ett självklart kraftcentrum, skriver Johanna Paulsson.

Foto: Mats Backer

lund Adolphson) får nog av trakasserierna känns det på riktigt.

Björn Kjellman – vid urpremiären inhoppare för den sjukskrivna Morgan Alling – råkade ut för en cykelolycka på scen under repetitionerna. Men det hindrar honom inte från att göra cykelhandlaren Arne till en riktig gåpåare även med benet i paket. När skämten vid några tillfällen dras ett varv för långt är det sannolikt spåren av Edward af Silléns manusmedverkan. Men det är, som Arne skulle ha sagt,

"ingen ko på isen". För i stort träffar den här uppsättningen precis rätt. Mycket tack vare en både sång- och skådespelarstark ensemble, där Malena Ernman gör "Gabriellas sång" till ett självklart kraftcentrum.

Kring samma "Kristina från Duvemåla"-stil som Stefan Nilsson och Py Bäckman byggde filmens stora hit kretsar också Fredrik Kempe rikt varierade, men i anslaget ändå enhetliga musikalmusik. Här finns både folkton och dansbands-gung. Men också en riktigt raffi-

nerad och Steve Reich-blinkande rytmövning som fortplantar sig längs långbordet med klapprande plastmuggar. Samt naturligtvis läckert interfolierade körklanger och vidunderligt starka solonummer för såväl dirigenten Daniel Daréus (en fullständigt fenomenal Philip Jalmelid) som hans nemeses. Den av församlingen försmådda kyrkoherden Stig, skakande starkt fångad av Anders Ekborg.

Snöröken rullar ut över scengolvet, vertikala träplankor förvandlar Oscarsteatern till såväl folkskolehus som församlingshem och filmnabba scenbyten imponerar med påkostad enkelhet. Mot slutet går det möjligen lite väl snabbt även i berättandet. Trådarna ska knytas ihop, Conny ska polisanmälans och kören ska till Wien. Dessutom kan man förstås inte avsluta en musikal med någon som ligger och dör ensam på en toalett. Följaktligen får Jalmelids Daréus dra sin sista suck i en hotellsäng i armarna på sin älskade Lena i en sockrig slutscen med vackert upplyst himlakör. Men det är mycket som är fint – väldigt, väldigt fint – i den här musikalen som skickligt balanserar mellan bråddjupet och det banala.

Johanna Paulsson
scen@dn.se

SAMTAL I CENTRUM!

18/9 Turkiet – förfall för demokratin och MR

Paul Levin, Helin Sahin och Michael Sahlin | 18.00

18/9 Vänstern i USA

Karin Henriksson och Dag Blanck | 18.30

20/9 Upplysningen i vår tid: Rameaus brorson

Jan Stolpe, Magnus Florin, Etienne Glaser och Carl Tham | 18.00

25/9 Kulturarv som skaver: Ågesta

Magdalena Tafvelin Heldner och Eva Dahlström Rittsél | 18.30

1/10 När Sverige blev modernt

Per I Gedin, Hedvig Hedqvist och Carl Tham | 18.00

3/10 Samtal på väg: Alexandra Charles

Med Stina Oscarson | 17.00

3/10 Valrörelsen i backspegl

Lars Nord, Karin Eriksson, Kjell Östberg och Carl Tham | 18.00

3/10 Folkhemmet – vad betyder det i Sverige idag?

Lena Andersson och Lars Trägårdh | 18.15

Köp biljetter på abfstockholm.se eller i informationen i ABF-husets entré. Se hela utbudet på abfstockholm.se.

Fenix

av Ann-Sofie Bárány

"Det brinner på Dramaten när Suzanne Osten skapar."

Expressen

"...en kärlekshistoria om teater, över gränserna, som biter sig fast i sinnet." SvD

Medverkande: Thérèse Brunnander, Siri Hamari, Emelie Jonsson, Elin Klinga, Hannes Meidal, Simon Norrthon, Martin Selze
Regi: Suzanne Osten

Köp biljetter / se vår repertoar på dramaten.se

DRAMATEN